

Arrest

nr. 237 908 van 3 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een Koerdische moslima te zijn, geboren in Zakho, provincie Dohuk, Koerdische Autonome Regio (KAR), op 27/07/1991. U begon in 2016 uw studies "management" aan de hoge school in Duhok, provincie Dohuk (KAR). Op 07/08/2016 vertrok u op reis naar Europa. Samen met vier leerkrachten van de hoge school en zes andere leerlingen maakten jullie een Europese rondreis. Jullie namen legaal het vliegtuig van Erbil (KAR) naar Istanbul, Turkije. Van daaruit reisden jullie verder naar Europa met tussenstops in Polen en Duitsland. Vervolgens reisden jullie naar Nederland. Hier leerde u op het strand van Den Haag een Koerdische man kennen.

Hij herkende jullie accent en jullie geraakten aan de praat. Jullie wisselden nummers uit en de daaropvolgende vier dagen smsten en belden jullie stiekem naar elkaar. Het was de bedoeling dat u samen met de rest van uw reisgezelschap de rondreis zou vervolledigen en mee verder zou reizen naar de volgende bestemming, i.c. Frankrijk. Echter, u viel als een blok voor deze Koerdische man en u besloot in het geheim weg te lopen van uw reisgenoten en bij uw Koerdische geliefde te blijven. Hij woonde namelijk al elf jaar in Nederland en hij overtuigde u om uw vrienden te verlaten en bij hem te gaan wonen. Hij wist u bovendien te overtuigen hier tegen niemand iets over te zeggen. Jullie spraken ergens af en u ging met hem mee naar huis. Niemand wist van uw vertrek, u stelde niemand op de hoogte en u heeft tot de dag van vandaag nooit meer met uw familie of reisgenoten contact gehad. Enkel uw zus D. hoorde u nog één keer na uw verdwijning. U vertelde dat u nooit meer zou terugkeren naar Irak. Uw nieuwe vriend overtuigde u daarbovenop niemand meer te contacteren, uw identiteitspapieren bij hem achter te laten en uw gsm uit te schakelen. U leefde ongeveer anderhalf jaar bij uw vriend in Nederland en vroeg er internationale bescherming aan op 04/01/2017. Dit werd geweigerd. Nadat uw verzoek geweigerd werd, verwaterde de relatie met uw Koerdische vriend. U ging er hierdoor van uit dat hij aanvankelijk enkel bij u wou zijn in de hoop via u zelf een legale verblijfsstatus te kunnen bemachtigen in Nederland. U besloot hem uiteindelijk te verlaten en naar België te komen, waar uw zus X (OV 7.790.003) sinds 21/01/2014 internationale bescherming geniet. U reisde met een Syrisch gezin per auto naar België. U verzocht hier op 30/04/2018 om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart (kopie) en uw Iraakse studentenkaart (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde aan niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees door uw vader te zullen worden vermoord. Gezien u als Koerdische vrouw zomaar bij een man bent ingetrokken zou dit genoeg zijn om volgens de Koerdische cultuur vermoord te worden. U vreest daarnaast bij terugkeer aan een medische controle onderworpen te worden, waardoor aan het licht zal komen dat u gemeenschap heeft gehad voor het huwelijk en ook hier staat volgens uw cultuur moord tegenover.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat er geen geloof gehecht wordt aan het beeld dat u schetste van uw familie en uw achtergrond. Zo claimde u dat uw vader een traditionele mentaliteit had en dat hij niet graag wou dat u omging met andere jongens (CGVS, p.7). Verder verklaarde u dat uw vader u zou vermoorden moest hij weet hebben van uw Koerdische man in Nederland (CGVS, p.21). U zei dat u strikt opgevoed werd door uw ouders en dat u niet zomaar zonder broer naar buiten mocht komen (CGVS, p. 7) en dat er bovendien een uithuwelijking voor u gepland was in Irak (CGVS, p.23). Voor iemand die uit zo een conservatief gezin kwam is het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u wel de vrijheid had te gaan studeren, en dit in een school gelegen op een 60-tal km van uw woonplaats (zie informatie bijgevoegd in uw administratief dossier, nr. 2) en dat u op (school)reis mocht gaan naar een ander continent, vergezeld van mannelijke reisgenoten die bovendien geen familieleden betreffen (CGVS, p.20). Uw beslissing en manier van handelen, i.c. u zou halsoverkop alles en iedereen achtergelaten hebben om bij uw geliefde te blijven, en dit nadat u hem pas vier dagen eerder leerde kennen én slechts gedurende vier dagen telefonisch contact had, betreft voorts ook geenszins 'normaal' gedrag wat men zou verwachten van iemand die, zoals u beweert, uit een conservatief gezin komt waar

de Koerdische waarden en normen hoog in het vaandel worden gedragen. Uw ondoordachte en impulsieve beslissing wijst erop dat u een beeld tracht te scheppen van uw familie dat niet strookt met de werkelijkheid. Dit doet reeds vragen rijzen bij uw gehele geloofwaardigheid.

Dat u naar het buitenland reisde in 2016 wordt op zich niet betwist, minstens blijkt uit administratief dossier dat u inderdaad een visum aanvraag voor Polen. Echter er wordt geen geloof gehecht aan uw beweringen aangaande de manier waarop u reisde en de reden waarom u uiteindelijk in Europa zou zijn achtergebleven.

Dient hier vooreerst te worden gewezen op uw volstrekt ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw beweerde reis. U kan amper een concreet of helder antwoord geven op inhoudelijke vragen betreffende deze reis. Zo wist u vreemd genoeg niet wat het format van uw reis was. U bleef zeer onduidelijk over het feit of het nu een schoolreis dan wel een privéreis met een groep schoolvrienden betrof (CGVS, p.15). Dat u hierover geen duidelijkheid kan scheppen, is geenszins aannemelijk. Vervolgens bleek u niet in staat op éénduidige wijze aan te geven met wie en met hoeveel personen u precies op pad ging. U stelde aanvankelijk dat jullie met elf personen waren. U hun namen gevraagd, bleef u aanvankelijk steken op negen. U vervolgens uitdrukkelijk gevraagd de twee ontbrekende personen te noemen, haalde u uiteindelijk nog twee namen boven. Wat uw reisgezelschap betreft is het boven ook wel zeer opmerkelijk te moeten vaststellen dat u, wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd vanwaar u deze mensen kende, enerzijds beweerde dat het hier om schoolvrienden ging, om later op te merken dat vier van uw reisgenoten eigenlijk leerkrachten van u waren (CGVS p. 16). Opmerkelijk is voorts dat u niet kan preciseren op grond waarvan jullie de landen kozen die jullie in Europa zouden bezoeken, i.c. Polen, Duitsland, Nederland en Frankrijk. U haalt enkel aan dat het makkelijk was om een Pools visum te krijgen en jullie daarom via Polen wouden reizen. Voor het overige haalt u aan dat jullie hoorden dat het mooie landen zijn (CGVS, p. 15). Los van het feit dat uw bewering aangaande het makkelijk kunnen verkrijgen van een Pools visum vooreerst een loutere bewering is, verklaart dit hoe dan ook nog geenszins jullie keuze voor de overige landen. Er kan hierbij toch verondersteld worden dat de leerkrachten die de reis praktisch regelden toch enig onderzoek verrichtten naar de route die jullie zouden volgen én er bijgevolg ook argumenten zouden opgeworpen zijn ter ondersteuning van hun keuze voor die bepaalde landen. Dat u hierover niets kan zeggen, is weerom niet aannemelijk. Voorts mag het ook ten zeerste verbazen dat u niets concreets kon noemen wanneer u werd gevraagd wat jullie bezochten. U uitdrukkelijk gevraagd wat jullie in Warschau bezochten, komt u niet verder dan 'hotel' te antwoorden. U gevraagd naar culturele of toeristische zaken, beperkt u zich tot de stelling dat het moeilijke namen zijn en merkt u op dat jullie veel plaatsen bezochten. U om enige verduidelijking gevraagd, kwam u niet verder dan vaagweg op te merken: 'we gingen naar de markt, het hotel, park, stappen door de straten, er waren ook andere toeristen' (CGVS, p. 16). U voorts gevraagd naar de bezoeken in Duitsland, bleken uw verklaringen al even weinig zeggend; 'We zijn naar een brug geweest waar veel sloten waren en we gingen ook naar een kerk'. In Rotterdam waren veel mooie gebouwen en in Den Haag ging u naar de zee, zo stelde u (CGVS, p. 17). Dat u hier niet verder komt en geen enkele culturele of toeristische plaats bij naam kan noemen, is weerom niet geloofwaardig. De waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw reis naar Europa wordt voorts bijkomend onderuit gehaald gezien u ook niet in staat bleek overtuigende en doorleefde verklaringen af te leggen aangaande jullie activiteiten tijdens de reis. Opnieuw beperkte u zich tot het uiten van vage verklaringen. Jullie stonden op, aten en vertrokken, keken rond, hingen rond en babbelden veel (CGVS, p. 18). Voor iemand die hiervoor nog nooit in Europa was geweest (CGVS, p.8) en thans met vrienden een plezierreis maakte, die bovendien heel leuk was (CGVS, p. 16), waarbij verschillende Europese landen en steden werden bezocht, kan redelijkerwijs verondersteld worden dat u op een meer doorleefde, overtuigende en gedetailleerde manier hierover zou kunnen vertellen.

Verdere bevindingen met betrekking tot uw documenten wijzen er eens te meer op dat uw beweringen aangaande uw Europese roadtrip met schoolvrienden weinig waarachtig zijn. In uw administratief dossier steekt info die kan staven dat u een visum aanvraag voor Polen. U verklaarde ondubbelzinnig dat u effectief met een Pools visum gereisd bent naar Europa. Naar uw zeggen was dit een toeristenvisum voor de reis met uw schoolvrienden en leerkrachten (CGVS, p.10). Echter uit de gegevens op uw Pools visum blijkt dat het doel van de reis "familiaal" was. U verklaarde daarnaast nooit gewerkt te hebben en enkel student geweest te zijn in Irak (CGVS, p.5). Wederom, volgens uw Pools visum was u op het moment van uw visumaanvraag/ -uitreiking "bediende" van beroep. Dat u nog student was, toont u aldus geenszins aan. Vervolgens verklaarde u op reis vertrokken te zijn op 07/08/2016 (CGVS, p.16). Uw visum toont echter aan dat de geplande aankomstdatum pas een week later was, namelijk 15/08/2016 (zie informatie in het administratief dossier).

Voorgaande bevindingen maken dat de geloofwaardigheid van uw beweringen, dat u met schoolvrienden op Europese roadtrip vertrok, ten eerste kunnen worden betwist. Gezien deze roadtrip de kern vormt van uw relaas, spreekt het voor zich dat bijgevolg ook ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw overige verklaringen, i.c. dat u uw reisgezelschap in het geniep verliet om bij uw geliefde te blijven in Nederland. Ook volgende bevindingen tonen verder de ongeloofwaardigheid van uw relaas aan.

Zo bleken uw opeenvolgende verklaringen op een aantal essentiële punten van elkaar af te wijken. U verklaarde ondubbelzinnig bij het CGVS dat uw reisgenoten niet op de hoogte waren van uw plan om in Nederland te blijven noch van de reden van uw 'verdwijning'. Nadat u de reisgroep verlaten had bent u nooit meer teruggekeerd naar uw vriendinnen noch heeft u ooit nog enig contact met hen gehad, en dit tot op de dag van vandaag (CGVS, p. 8, p. 23, p.26). Echter, tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u uw familie op de hoogte is van het feit dat u een seksuele relatie had en dit omdat uw vriendinnen u verklikten bij uw familie (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Hoe u dit kan weten gelet op uw latere verklaringen bij het CGVS dat u uw reisgenoten niets vertelde én nooit meer enig contact had met hen na uw 'verdwijning' is niet duidelijk. Dat u hieromtrent geen éénsluitende verklaringen kan afleggen is geenszins aannemelijk ingeval van een waarachtig relaas. U geconfronteerd met uw ongerijmde verklaringen, poogde u dit te rechtvaardigen door te zeggen dat dit te wijten was aan een probleem met de tolk bij de DVZ. U verduidelikte hierbij dat u in feite gevraagd had naar een tolk van uw streek (CGVS, p. 4 en 23). Echter, uit uw administratief dossier blijkt dat u om bijstand van een tolk Badini heeft gevraagd. Zowel bij de DVZ alsook op het CGSV werd hiervoor gezorgd. U tekende bovendien uw verklaringen bij de DVZ ter goedkeuring en dit nadat, zoals in het verslag staat aangegeven, deze u in het Badini werden voorgelezen. Uw stelling dat uw verklaringen u niet werden voorgelezen én dat u in feite niet weet wat er in het DVZ-verslag staat, betreft dan ook een loutere bewering die u niet weet te staven. Bijkomend kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u bij het CGVS aanvankelijk niet verder kwam dan op te merken dat er problemen waren met de tolk, zonder hierbij in concreto aan te geven waaruit deze problemen dan wel juist bestonden en / of te verduidelijken welke elementen niet correct zouden zijn vertaald (zie CGVS p. 4). Pas wanneer u werd geconfronteerd met bovenstaande ongerijmdheid, haalde u nogmaals aan dat er problemen waren wat met de tolk en 'verduidelikte' u dat deze niet goed kon verstaan (zie CGVS p. 23). Dit betreft dan ook een loutere post-factum bewering die geenszins de vastgestelde flagrante ongerijmdheid kan vergoelijken. Ook aangaande het spaaklopen van uw relatie in Nederland bleken uw verklaringen niet gelijklopend. Zo verklaarde u bij het CGVS dat de relatie tussen u en uw Koerdische vriend bergaf ging nadat uw verzoek om internationale bescherming in Nederland werd afgewezen. Jullie waren wel nog steeds een koppel en u bleef nog een jaar bij uw vriend alvorens u naar België vertrok (CGVS, p. 12). Opmerkelijk is dan weer dat u bij DVZ verklaarde dat uw relatie met uw Koerdische vriend direct stopte nadat u een weigeringsbeslissing gekregen heeft en dat hij u bovendien ook heeft buitengezet.

De waarachtigheid van uw beweringen wordt voorts onderuit gehaald gelet op volgende. Nadat u uw reisgezelschap zonder ook maar iets te zeggen verliet, probeerde niemand u nog te contacteren. Evenmin zou iemand van uw familie, naar u weet, ook maar enige poging ondernomen hebben u te contacteren (zie CGVS, p. 21). Dit is geenszins aannemelijk. U zou immers wel nog ooit één keer een telefoontje gehad hebben van uw zus D. uit Irak. U vertelde haar toen dat u in Nederland zou blijven omwille van een jongen (zie CGVS p. 17). Dat u enerzijds de keuze zou maken om, tegen de heersende Koerdische cultuur en tegen de regels van uw (beweerde) strenge familie in, zonder iemand in te lichten te verdwijnen en als ongetrouwde vrouw bij een man in het buitenland te blijven maar dan anderzijds direct uw zus in Irak zou inlichten van waar u bent en wat uw plannen zijn, is weerom volstrekt ongeloofwaardig. Dat niemand u bovendien na uw verdwijning, minstens nadat u uw zus D. van uw situatie had ingelicht, nog zou hebben gecontacteerd, of hiertoe pogingen zou ondernomen hebben, is evenzeer hoogst merkwaardig ingeval van een geloofwaardig relaas. Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat u geen enkele kennis blijkt te hebben van potentiële zoekacties die naar u zouden georganiseerd zijn nadat u zomaar verdween in Nederland (CGVS, p.17). Dat u geen enkele weet heeft van uw eigen situatie en de gebeurtenissen die zich afgespeeld hebben na uw verdwijning, maakt uw relaas werkelijk fabelachtig. U verklaarde tot slot ook geen enkele poging ondernomen te hebben om uzelf te informeren over uw huidige situatie (CGVS, p.23). Er kan nochtans van u verwacht worden dat u zich wel degelijk zou informeren om een zo duidelijk mogelijk beeld te hebben van het risico dat uw mogelijks loopt ingeval van een eventuele terugkeer. Uw onwetendheid en nalatigheid u ook maar enigszins te informeren, doet voorts de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees wankelen.

De waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees wordt voorts bijkomend onderuit gehaald gelet op het feit dat u, nadat u Nederland bij uw vriend introk, pas na ruim vijf maand om internationale bescherming vroeg in Nederland. U kwam naar eigen zeggen in Nederland toe in september 2016. Pas rond januari 2017 vroeg u om internationale bescherming aan (CGVS, p.11-12). Gezien uw beslissing om bij uw vriend te blijven dé reden is waarom u thans meent internationale bescherming te behoeven, kan geenszins worden ingezien waarom u dan niet direct in Nederland om internationale bescherming vroeg temeer daar uw vrees toen ook al moet gespeeld hebben. Uw laatijdig verzoek zet verder vragen bij de waarachtigheid van uw beweringen. Tot slot, doch niet in het minst, dient eveneens nog te worden opgemerkt dat u ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen van uw reis noch van uw (voormalige) Koerdische vriend in Nederland (CGVS, p.15). Gezien dit cruciale elementen zijn in uw verhaal ondermijnt de afwezigheid van overtuigende stavingsstukken eens te meer uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Duhok te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. .

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal- Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

*Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.*

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Duhok in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Duhok een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

De door u neergelegde stukken vermogen ook geen ander licht te werpen op voorgaande. Uw Iraakse identiteitskaart (kopie) bevestigt louter uw persoonsgegevens. Uw studentenkaart kan dan weer hoogstens aantonen dat u ingeschreven was aan de hoge school. Dat u op het moment van uw vertrek uit Irak nog steeds 'studente' was, kan uit dit document evenwel niet worden afgeleid. Deze documenten hebben bovendien hoe dan ook geen uitstaans met uw asielmotieven noch kunnen zij uw beweerdde vrees staven. De door u voorgelegde stukken kunnen geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw beweerdde nood aan internationale bescherming. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, moet worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekschrift en stukken

2.1.1. In het enig middel worden volgende schendingen ingeroepen: *“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; van artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van het algemene beginsel van goed bestuur; en van artikelen 195 tot 199 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève. 1979)”*.

Verzoekster verwijst naar artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en argumenteert als omtrent haar specifiek profiel dat deel uitmaakt van een sociale groep. Verzoekster verwijst naar landeninformatie omtrent de situatie van de vrouwen in Irak, het huiselijk geweld en dat sommige vrouwen om verschillende redenen gemakkelijker slachtoffer worden van geweld, *in casu* vriendschap met mannen en een voorhuwelijkse relatie. Ze stelt dat uit de informatie blijkt dat de autoriteiten geen effectieve bescherming bieden. *“Verzoekster is een dertig jaar oud jong vrouw dit tot haar vertrek naar Europa in een conservatieve omgeving is opgegroeid. Ze kon naar school gaan maar moest bij zijn oom blijven en naar huis teruggaan gedurende de dagen dat ze niet op school zat. Anders dan school, kon ze alleen naar buiten gaan als zijn broer aanwezig was. Haar vrijheden waren dus beperkt. In Europa heeft ze een jong man van Koerdische herkomst ontmoeten dat haar familie bovendien niet kende. Met hem had ze een ongehuwde relatie, wat een schaamte is en een duidelijk geval van situatie waar er een risico van eermisdaad bestaat in geval van terugkeer, gelet op de bovenstaande informatie. Dat de situatie tussen de twee geliefden voorbij is, verandert niets aan de oneer die het meisje haar familie heeft aangedaan.”*

Verzoekster repliceert als volgt op de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing:

“In casu heeft het CGVS de relaas van verzoekster niet geloofwaardig beoordelen aangezien de vaag verklaringen van verzoekster, tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij DVZ en bij het CGVS, alsook tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de objectieve data die op haar visum staat.

- De reis van verzoekster naar Europa

De kern van de relaas is haar reis in Europa. Uit deze reis vloeit zijn ontmoeting met de jonge Koerdische man voort.

Het CGVS vindt niet aannemelijk dat de vader van verzoekster heeft haar naar Europa laten gaan aangezien de conservatieve milieu van de welke ze verklaarde uit te komen en die aan de basis van haar problemen ligt. Dit is een subjectieve interpretatie van het CGVS. Hebben relaties buiten het huwelijk is een ernstige schending van de regels van de Islam. Het feit dat Mevrouw X naar schoolging in Irak ging betekent niet dat de familie van Mevrouw X zou accepteren dat ze relaties buiten het huwelijk heeft. Het verbod op buitenechtelijke relaties is een primordiale regel van de Islam. Het niet naleven van deze regels ondermijnt de eer van de familie. Zo is niet een reis naar Europa of naar school gaan.

Verzoekster is naar Europa gegaan met andere leerlingen, maar ook leerkrachten. Dat ze de soort van reis niet kon specificeren is het resultaat dat het niet officiële door de school werd georganiseerd, maar dat het toch well in de context van school plaats nam. De kritiek van het CGVS is gebaseerd op een tweedeling die verzoekster niet voor de hand lag. Bij de vermelding van de namen beseft verzoekster niet dat zij slechts negen namen had genoemd De laatste twee kon ze echter op verzoek van het CGVS aanhalen.

Wat betreft de verklaringen van verzoekster op haar reis, verweet het CGVS dat ze zeer vage verklaringen legt. De bewijslast voor de verzoekster is veel te hoog. Het is inderdaad echte moeilijke de precieze namen die in haar taal niet zijn te herinneren, even meer twee jaren later. Daarnaast had het CGVS haar ook nauwkeuriger vragen kunnen stellen of de vragen herformuleren om de opportuniteit aan verzoekster te geven om monumenten of specifieke plaatsen te beschrijven, quod non in casu.

Verzoekster kon geen bewijs neerleggen omdat de leerkrachten de tickets houden en de Koerdische man haar telefoon heeft genomen. Ze had dat well duidelijk uitgelegd bij het CGVS. De afwezigheid van bewijs is niet genoeg om de geloofwaardigheid van de relaas aan te tasten.

- Haar ontmoeting met de Koerdische man

Het CGVS beschouwt de beslissing van verzoekster als niet aannemelijk aangezien ze uit een conservatieve milieu komt. Toch zijn menselijke reacties verre van altijd rationeel. Soms zijn ze ook ondoordacht of spontaan.

In casu zijn er well jongen uit Irak die besluiten de banden met hun familie te verbreken om te trouwen met de persoon van hun keuze: [landeninformatie]

De Irakese maatschappij verandert; het werd niet door het CGVS in aanmerking genomen. Als gevolg kan het niet als niet-aannemelijk worden beschouwt dat verzoekster dergelijke beslissing heeft genomen.

Het CGVS vindt echt niet aannemelijke dat verzoekster niet op de hoogte is van potentiële zoekacties. Om tot een dergelijke conclusie te komen, heeft het CGVS het context niet in aanmerking genomen. Zoals verzoekster gedurende zijn gehoor had uitgelegd, heeft ze op de telefoon niet beantwoorden, behalve een keer voor haar zus, en haar vriendje heeft dan haar telefoon genomen. Bovendien heeft ze verdwenen zonder een adres achterlaten. Niemand van haar vrienden of van haar familie die man kende. Gelet op deze elementen, zie verzoekster niet hoe ze op de hoogte zou hebben kunnen zijn van eventuele zoekacties en hoe mensen in Irak zou hebben doen om haar terug te vinden.

Verzoekster stelt dat er een fout is geslopen in haar verslag van de hoorzitting bij DVZ en dat niet haar vrienden, maar haar zuster haar ouders heeft ingelicht. Zoals uitgelegd, heeft ze haar verklaringen niet herlezen en heeft ze de fout niet gezien.

- Aangaande de Poolse visum, de organisatie van de reis en de asielaanvraag in de Nederlands

Voor de volledigheid zal verzoekster zoveel mogelijk antwoorden op de kritiek van het CGVS. Deze elementen hebben echter geen betrekking op de kern van het vluchtrelaas van verzoekster

Mevrouw kan ten eerste geen toelichting geven over de objectieve data die op haar Poolse visum stond. Ze heeft inderdaad de aanvraag voor een visum niet ingediend, zoals uitgelegd bij DVZ. Ze kan alleen maar vaststellen dat het misschien makkelijker om een visa te krijgen als ze een baan had.

Aangaande de datum van aankomst staat een duidelijke vergissing in de transcriptie of vertaling van het persoonlijke onderhoud. Ze is inderdaad in Europa op 17 augustus 2016 aangekomen, en niet op de 7 augustus 2016. Dit datum is in overeenstemming met de op het visum aangekondigde aankomstdatum.

Ook moet worden opgemerkt dat verzoekster bij het aanvraag van een visum een bewijs van haar retourticket had moeten overleggen. De datum van aankomst op het visum had dus moeten overeenkomen met de werkelijke datum van aankomst, aangezien verzoekster al over haar vliegticket had moeten beschikken. Dit is het bewijs dat er fouten kunnen worden gemaakt bij de toekenning van visa.

Ten tweede vindt het CGVS ongeloofwaardig dat ze niet kon preciseren op grond waarvan ze de landen kiezen. In dit verband moet er worden opgemerkt dat verzoekster niet op een actieve manier in de organisatie van de reis was betrokken.

Bovendien lijkt het CGVS te impliceren dat de keuze van landen een rationele, logische en eenvoudige keuze is. Een dergelijke keuze is echter meestal het resultaat van een reeks factoren, waaronder de mening van veel mensen, en het is vaak moeilijk te bepalen wat de balans in het voordeel van het ene land ten opzichte van het andere heeft doen doorslaan.

Wat betreft de asielaanvraag in de Nederlands, wenst verzoekster voor Uw Raad verduidelijken dat ze de centrum direct heeft verlaten na de weigering van de Nederlandse asielinstanties, maar niet de Nederlands en ze is nog een jaar bij haar vriendje gebleven. Er bestaat dus geen onverklaarbare tegenstelling in haar verklaringen.

Ze heeft haar asielaanvraag in de Nederlands vijf maanden naar haar aankomst ingediend wegens het Dublin-termijn. Sommige mensen hadden haar informeren dat ze naar Poland kon worden teruggezonden binnen een termijn van zes maanden. Ze begreep niet echt hoe de systeem werkt en had geen idee dat dit termijn begon wanneer een asielaanvraag effectieve is ingediend.

Ten slotte wil de verzoekster verwijzen naar een arrest van Uw Raad: "[...]"

2.1.2. Bij aanvullende nota van 18 juni 2020 brengt verweerder op basis van artikel 39/76 § 1, tweede lid de volgende nieuwe elementen ter kennis:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019;
- COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019.

Verweerder concludeert:

"De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico

bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Beoordeling

3.1. Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen en het uitvoerig citeren van landeninformatie in het verzoekschrift impliceert immers niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

3.4. Verzoekster voert aan dat ze in 2016 naar Polen reisde in het kader van een reis naar Europa die uitging van haar school en tijdens deze reis een Koerdische jongeman ontmoette in Nederland met wie ze na vier dagen een relatie begon.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich het profiel aanmeet van een jonge vrouw die in een conservatieve omgeving is opgegroeid wiens vrijheden beperkt waren. Verzoeksters bewering dat haar vrijheden beperkt waren kan niet worden aangenomen. De geloofwaardigheid van haar voorgehouden profiel wordt ondermijnd door het feit ze de vrijheid had te gaan studeren, waarbij ze na het middelbaar hogere studies management kon aanvangen (gehoor CGVS, p. 5) en dit in een school gelegen op een 60-tal km van haar woonplaats; verzoeksters bewering in het verzoekschrift dat ze bij haar oom verbleef vindt geen steun in haar verklaringen bij verweerder. Daarenboven blijkt dat verzoekster op (school)reis mocht gaan naar een ander continent, vergezeld van mannelijke reisgenoten die bovendien geen familieleden betreffen (gehoor CGVS, p. 16) en dat de reis door haar vader werd betaald (gehoor CGVS, p. 20). Verzoeksters beslissing, met name halsoverkop alles en iedereen achterlaten om bij haar (vakantie)liefde te blijven, en dit nadat zij hem slechts vier dagen eerder leerde kennen waarbij ze slechts gedurende vier dagen telefonisch contact had, betreft geenszins gedrag dat strookt met een persoon die uit een conservatief gezin komt waar de Koerdische waarden en normen hoog in het vaandel worden gedragen.

Inzake de reis, dewelke zij een schoolreis noemt, die verzoekster ondernam in 2016 naar Europa en van de Koerdische mannelijke liefde die ze daarbij zou hebben ontmoet, brengt verzoekster geen begin van bewijs bij.

Het blijkt dat verzoekster omtrent deze reis tevens bijzonder vage en onaannemelijke verklaringen aflegde.

Verzoekster kon geen concreet of helder antwoord geven op inhoudelijke vragen betreffende deze reis; *in casu* of het een schoolreis dan wel een privéreis met een groep schoolvrienden betrof (gehoor CGVS, p. 15).

Verzoekster legde ook inconsistente verklaringen af over het reisgezelschap, met name met hoeveel personen ze reisde en of het schoolvrienden waren en/of leerkrachten (gehoor, CGVS p. 16).

Aangezien het verzoeksters eerste reis is naar Europa, is het niet aanvaardbaar dat verzoekster, die hogere studies deed, niet kan preciseren om welke reden de landen werden gekozen die in Europa zouden worden bezocht. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar een keuze op basis van het resultaat van veel factoren, maar slaagt er niet in om één van deze factoren daadwerkelijk te benoemen. Het blijkt ook dat verzoekster niets concreets kon benoemen wanneer ze werd gevraagd naar hetgeen werd bezocht. Omtrent de activiteiten tijdens de reis beperkte verzoekster zich tot vage verklaringen zoals *“opstaan, eten en dan vertrekken. Rondkijken, rondhangen. We babbelden veel”* (gehoor CGVS, p. 19). Aangezien verzoekster nog nooit in Europa was geweest en met vrienden een reis maakte waarbij verschillende Europese landen en steden werden bezocht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze op een doorleefde, overtuigende en gedetailleerde manier over dit evenement zou kunnen vertellen.

Verzoeksters verweer dat de vragen niet nauwkeurig genoeg waren of dat de vragen konden worden geherformuleerd, kan niet worden aangenomen gelet op de ruime mogelijkheden die aan verzoekster werden gegeven om te antwoorden.

Verzoekster ontkracht de motivering niet waar deze stelt: *“U verklaarde ondubbelzinnig dat u effectief met een Pools visum gereisd bent naar Europa. Naar uw zeggen was dit een toeristenvisum voor de reis met uw schoolvrienden en leerkrachten (CGVS, p.10). Echter uit de gegevens op uw Pools visum blijkt dat het doel van de reis “familiaal” was. U verklaarde daarnaast nooit gewerkt te hebben en enkel student geweest te zijn in Irak (CGVS, p.5). Wederom, volgens uw Pools visum was u op het moment van uw visumaanvraag/ -uitreiking “bediende” van beroep. Dat u nog student was, toont u aldus geenszins aan.”*

De bestreden beslissing stelt:

“Zo bleken uw opeenvolgende verklaringen op een aantal essentiële punten van elkaar af te wijken. U verklaarde ondubbelzinnig bij het CGVS dat uw reisgenoten niet op de hoogte waren van uw plan om in Nederland te blijven noch van de reden van uw ‘verdwijning’. Nadat u de reisgroep verlaten had bent u nooit meer teruggekeerd naar uw vriendinnen noch heeft u ooit nog enig contact met hen gehad, en dit tot op de dag van vandaag (CGVS, p. 8, p. 23, p.26). Echter, tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u uw familie op de hoogte is van het feit dat u een seksuele relatie had en dit omdat uw vriendinnen u verklikten bij uw familie (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Hoe u dit kan weten gelet op uw latere verklaringen bij het CGVS dat u uw reisgenoten niets vertelde én nooit meer enig contact had met hen na uw ‘verdwijning’ is niet duidelijk. Dat u hieromtrent geen éénsluitende verklaringen kan afleggen is geenszins aannemelijk ingeval van een waarachtig relaas. U geconfronteerd met uw ongerijmde verklaringen, poogde u dit te rechtvaardigen door te zeggen dat dit te wijten was aan een probleem met de tolk bij de DVZ. U verduidelijkte hierbij dat u in feite gevraagd had naar een tolk van uw streek (CGVS, p. 4 en 23). Echter, uit uw administratief dossier blijkt dat u om bijstand van een tolk Badini heeft gevraagd. Zowel bij de DVZ alsook op het CGSV werd hiervoor gezorgd. U tekende bovendien uw verklaringen bij de DVZ ter goedkeuring en dit nadat, zoals in het verslag staat aangegeven, deze u in het Badini werden voorgelezen. Uw stelling dat uw verklaringen u niet werden voorgelezen én dat u in feite niet weet wat er in het DVZ-verslag staat, betreft dan ook een loutere bewering die u niet weet te staven. Bijkomend kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u bij het CGVS aanvankelijk niet verder kwam dan op te merken dat er problemen waren met de tolk, zonder hierbij in concreto aan te geven waaruit deze problemen dan wel juist bestonden en / of te verduidelijken welke elementen niet correct zouden zijn vertaald (zie CGVS p. 4). Pas wanneer u werd geconfronteerd met bovenstaande ongerijmdheid, haalde u nogmaals aan dat er problemen waren wat met de tolk en ‘verduidelijkte’ u dat deze niet goed kon verstaan (zie CGVS p. 23). Dit betreft dan ook een loutere post-factum bewering die geenszins de vastgestelde flagrante ongerijmdheid kan vergoelijken. Ook aangaande het spaaklopen van uw relatie in Nederland bleken uw verklaringen niet gelijklopend. Zo verklaarde u bij het CGVS dat de relatie tussen u en uw Koerdische vriend bergaf ging nadat uw verzoek om internationale bescherming in Nederland werd afgewezen. Jullie waren wel nog steeds een koppel en u bleef nog een jaar bij uw vriend alvorens u naar België vertrok (CGVS, p. 12). Opmerkelijk is dan weer dat u bij DVZ verklaarde dat uw relatie met uw Koerdische vriend direct stopte nadat u een weigeringsbeslissing gekregen heeft en dat hij u bovendien ook heeft buitengezet.

De waarachtigheid van uw beweringen wordt voorts onderuit gehaald gelet op volgende. Nadat u uw reisgezelschap zonder ook maar iets te zeggen verliet, probeerde niemand u nog te contacteren. Evenmin zou iemand van uw familie, naar u weet, ook maar enige poging ondernomen hebben u te contacteren (zie CGVS, p. 21). Dit is geenszins aannemelijk. U zou immers wel nog ooit één keer een telefoontje gehad hebben van uw zus D. uit Irak. U vertelde haar toen dat u in Nederland zou blijven omwille van een jongen (zie CGVS p. 17). Dat u enerzijds de keuze zou maken om, tegen de heersende Koerdische cultuur en tegen de regels van uw (beweerde) strenge familie in, zonder iemand in te lichten te verdwijnen en als ongetrouwde vrouw bij een man in het buitenland te blijven maar dan anderzijds direct uw zus in Irak zou inlichten van waar u bent en wat uw plannen zijn, is weerom volstrekt ongeloofwaardig. Dat niemand u bovendien na uw verdwijning, minstens nadat u uw zus D. van uw situatie had ingelicht, nog zou hebben gecontacteerd, of hiertoe pogingen zou ondernomen hebben, is evenzeer hoogst merkwaardig ingeval van een geloofwaardig relaas. Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat u geen enkele kennis blijkt te hebben van potentiële zoekacties die naar u zouden georganiseerd zijn nadat u zomaar verdween in Nederland (CGVS, p.17). Dat u geen enkele weet heeft van uw eigen situatie en de gebeurtenissen die zich afgespeeld hebben na uw verdwijning, maakt uw relaas werkelijk fabelachtig. U verklaarde tot slot ook geen enkele poging ondernomen te hebben om uzelf te informeren over uw huidige situatie (CGVS, p.23). Er kan nochtans van u verwacht worden dat u zich wel degelijk zou informeren om een zo duidelijk mogelijk beeld te hebben van het risico dat uw mogelijks loopt ingeval van een eventuele terugkeer. Uw onwetendheid en nalatigheid u ook maar enigszins te informeren, doet voorts de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees wankelen.”

Verzoeksters verwijzing naar een telefoon die werd afgenomen door haar vriendje en dat ze verdween zonder een adres na te laten, is niet dienstig als concreet verweer ten aanzien van het geheel van het voorstaande.

De verwijzing naar “sommige mensen” die haar hadden geïnformeerd dat ze naar Polen kon worden gezonden bij een asielaanvraag die binnen de zes maanden werd ingediend wegens de Dublin-termijn, kan evenmin worden aangenomen als concrete weerlegging van de motivering die luidt: “De waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees wordt voorts bijkomend onderuit gehaald gelet op het feit dat u, nadat u Nederland bij uw vriend introk, pas na ruim vijf maand om internationale

bescherming vroeg in Nederland. U kwam naar eigen zeggen in Nederland toe in september 2016. Pas rond januari 2017 vroeg u om internationale bescherming aan (CGVS, p.11-12). Gezien uw beslissing om bij uw vriend te blijven dé reden is waarom u thans meent internationale bescherming te behoeven, kan geenszins worden ingezien waarom u dan niet direct in Nederland om internationale bescherming vroeg temeer daar uw vrees toen ook al moet gespeeld hebben.” (de Raad onderlijnt)

Omwille van voorgaande vaststellingen is verzoeksters relaas niet geloofwaardig. Derhalve dient er geen toetsing te gebeuren van haar vermeende vrees aan de landeninformatie in het verzoekschrift.

De vaststelling dat verzoeksters zuster in België een internationale beschermingsstatus heeft sinds 2014 is niet dienstig ter ondersteuning van haar relaas aangezien elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster voert geen verweer ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing inzake de beoordeling van haar regio van herkomst in Irak (Koerdisch Autonome Regio) zodat deze motivering, de aanvullende nota van 18 juni 2020 van verweerder mee in aanmerking genomen, onverminderd overeind blijft.

Verzoekster toont gelet op het voormelde inzake haar vluchtrelaas niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS